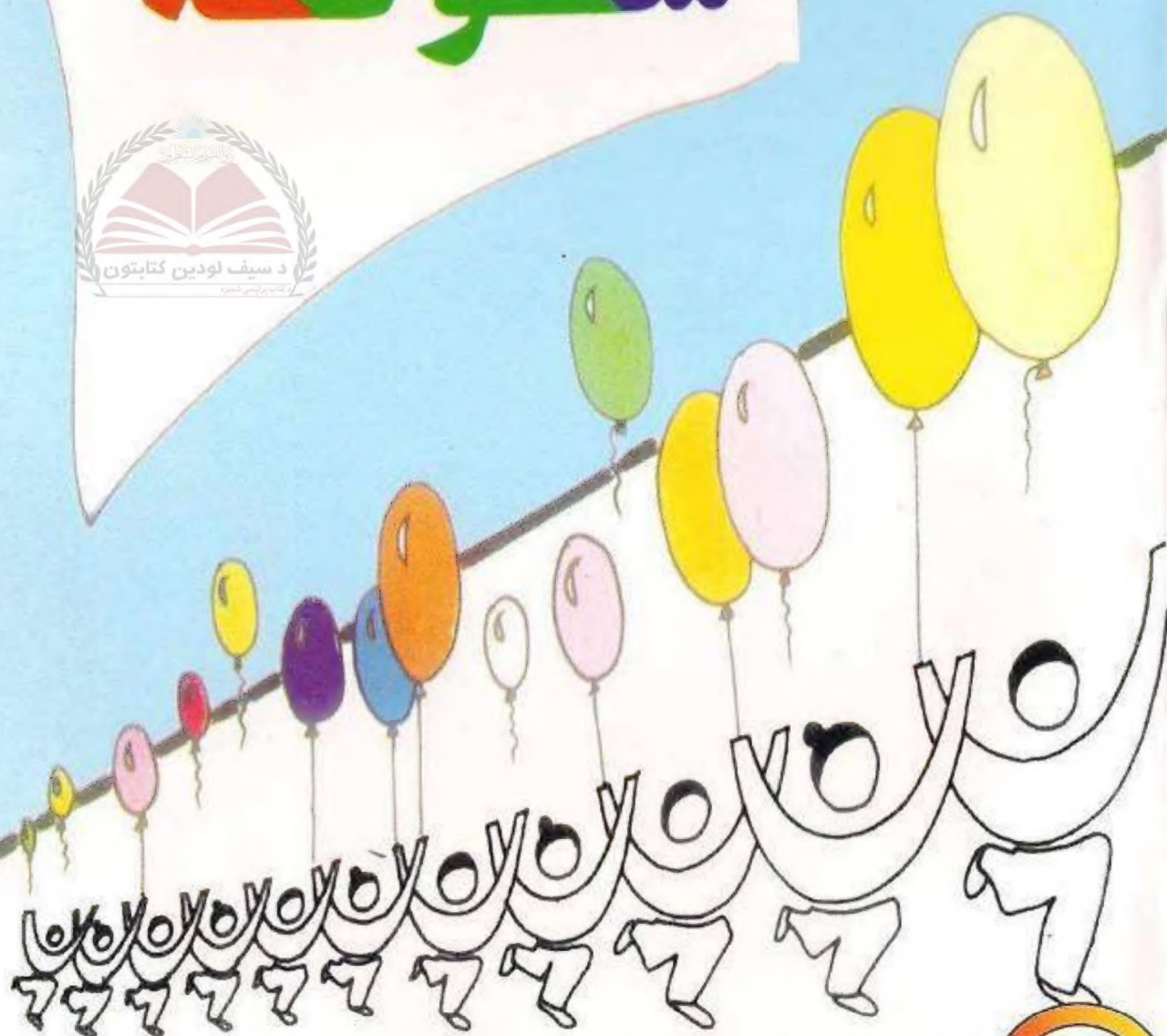

دسولي کوچنی اتل سوله

د سنای د پر مختیای موسی

د سولې کوچني اتل

خپرونکې	:	د سنایي پرمختیایي موسسه
مسول مدیر	:	راز محمد دلیلي
لیکونکې	:	احمد فرید عارفي
پښتو ژباړه	:	غلام حضرت رحيمي
انځورگر	:	فتانه بکتاش عارفي
کمپوز او دیزاین	:	سید نذیر حسيني

لومړۍ طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۶ د وري میاشت.
 دوهم طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۷ د ژمی میاشت.
 دریم طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۸ د ژمی میاشت.
 څلورم طبع : ۲۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۹ د غویا میاشت.

اتم سړک، قلعه فتح الله د سنایي موسسه: په کابل کې پته
 تېلفون: ۰۲۰-۲۲۰۱۶۹۳

۱۸۱: پوسټ بکس

برېښنالیک: sieal@brain.net.pk

انټرنیټ پاڼه: www.sanayee.org

اورکزې پلازې شاته، یونیورسټي ټاون، پېښور پاکستان: په پاکستان کې پته.

تېلفون: ۹۱۵۸۲۱۶۵-۵۸۴۲۱۵۵-۹۱-۰۰۹۲

فکس: ۵۸۴۵۱۳۹ - ۹۱ + ۹۲

ددې کتاب ټول حقوق د سنایي پرمختیایي

موسسې پورې اړه لري.

تصويري كيسه

د سولې کوچنۍ اتل

سوله

د سولې کوچنۍ اتل

موږ د څلورم ټولگي زده کوونکوپه
بنوونځي کې ښه نوم او ښان درلود.
زموږ دغه شـهرت پخپلو کې د
دوستۍ، صميميت، ملگرتيا او له
يو بل سره د همکارۍ په خاطر وو.

زموږ دروېشت کسيزه ټولگي
ځانگړی نظم او ترتيب لرلو ځکه ټول
په داسې حالت کې وو چې د يو او بل
له خوښې او د نورو دوستانو له
خوشحالۍ پرته مو د بل څه په

نویسندہ

خالد

مسعود

د سیف لودین کتابتون

کتاب و سنی امور

هکله فکر نه کولو.

د بنوونځي د کارونو په سرته رسولو کې
موهم خپله همکاري نه سپموله. خالد
او نوید زموږ دوه تنه ټولګي ملګري وو
چې بنو اخلاق ———، ښې روزنې او ښه
لیاقت نمونه وو.

مسعود هم د هغوي یو نږدې دوست و.
هغوي ډیر خواږه ملګري وو. تل به یې
کوښښ کولو چې نورو ته ګټور تمام شي.
ورځې او اوونۍ تیرې دي او زموږ ټولو په
زړونو کې د مینې او دوستۍ خپې ورځ په
ورځ زیاتیدې. ټول په لوستونو بوخت وو
ځکه څلور نیمه میاشتۍ ——— آزموینه را
روانه وه.

د يادولو وړ ده چې ډير زړه سوانده او
 مهربانه ښوونكي مو هم درلودل. هغوي
 هم زموږ په ښوونه او روزنه كې زيات
 زيار گاله. خولكه څنگه چې د ژوند د
 خوشحالي ورځې كمې وې، زموږ د
 ټولگي پر فضا باندې هم د خوابديو
 توري وريځې راخوري شوې او هغه
 داسې چې:

يوه ورځ خالد او نه بد د هميشن عادت

تر څو چې د خپل ځوانۍ په دوران كې
 چې ولي د خپل دور د خپل دور د خپل دور
 حاضرې كړې ده، ځكه هغوي هيڅكله
 هم غبر حاضرې نه كوله.

سبـا هم په ټولگي کې د هغوي ځايونه
تش وو، ټول حيران وو چې زموږ په دغو
دوستانو څه شوي دي چې نه دي راغلي.
تر دې چې په دريمه ورځ خالد يوازي او
ډير خواشينی ټولگی ته راغی. په څيره
کې يې هغه پخوانی خوشحالي نه وه.
خواشینی او خپه بنکاریده. ټول ورځه
راتاو شول، هريو ورځه پوښتنې
کولې، چيرته وي خالد جانۀ! نويد ولي
نه دي راغلي؟ ژر شه ووايه چې موږ ټول
درېسې خپه وو. خالد پته خوله و او
ځواب نه راکاوه.

په پای کې مو په لوړ غږ او جدي توګه

ورځڅه وپوښتل: خالد جانۀ ووايه چې
څه پيښ شوي دي؟

آخرد خالد شونۀې بيرته شوي، په
داسې حال كې چې له خيرې څخه يې
قهر اوريده په رپيدلو شونۀو يې وويل:
«د نويد پوښتنه مه كوي! افسوس چې
نويد نور هغه پروني نويد نه دي. زما
هيلې او آرزوگانې يې په اير و بدلې
كړې. ما هغه دوست او ورور باله، خو
اوس هغه يو خود خواه او كلان كاره
بنيادم شوي دي، چې تاسې نه پوهيرئ
خوزه پوهيرم. ما له خپلو غمونو سره
پريردئ او ولاړ شئ...»

د خالد خبرې لاپای ته نه وې رسیدلې
چې لوست پیل شو او د دري بنوونکي
صاحب ټولگې ته راغی. زده کوونکي
ټول د هغه په احترام ودریدل. کله چې د
دري ساعت پای ته ورسید او تفریح
شوه، ټول زده کوونکي د خالد په
شاوخوا راتول شول او بیا موهم غوښتل
ورڅخه پوښتنې وکړو خو خالد د اوبو
څښلو په بلنه له موږ څخه لرې شو.

ټول دوستان په تیره بیا مسعود
خواشینی و چې حتماً کومه مهمه
پېښه شوې ده چې خالد دومره د نوید
په باب یادونه کوي. ځکه هغوي مو
څلور کاله داسې نه وولدلې چې

ترمنځ يې کوم کوچنی خپګان هم پېښ
شوی وي.

مور هېڅ یو نه پوهیدلو چې ولې دغه دوه
تنه دوستان له یو بل نه خپه شوي دي چې
ان دوه ورځې له ښوونځي څخه هم غیر
حاضر شول. د رخصتۍ په وخت کې هم
خالد بکس او کتابونه تر تخرګ لاندې
کړل. په بیرته ان په منډو سره د کور په لور
روان شول. ټولو د ټولګي ملګرو او مسعود
په حیرانتیا سره دې حالت ته کتل او ټولو
تعجب کاوه او نه پوهیدل چې څه وکړي.
فکر مو وکړ چې د نوید راتلو ته انتظار
وباسو چې په خبره پوه شو او لاره چاره

بيې ومومو.

تاوده لمر اړ کړو چې د خپلو کورونو په
لور روان شو او يوڅه دمه وکړو.

سبا کله چې موږ د خپل ټولگي په تنظيم
بوخت وو نويد ورو ټولگي ته راننوتلو او
په لوړ غزبي ټولو ته سلام و اچاوه، ټولو
په خوشحالي او غالمغال سره هغه په
لاسونو کې پورته کړ او شکر مو وکړ چې
بيا ټول سره يوځای شو.

خو خوشيبي لانه وي تيرې شوې
چې دې چغو خپل ځای سکوت او
چوپتيا ته ورکړ او بيا هر يوه پوښتنه
کوله چې دا څو ورځې ولې

رانه غلې؟ ولي؟ ولي؟ په پای کې نوید
سل زړونه یو کرل او خپله کیسه یې داسې
بیل کړه:

درې ورځې مخکې چې د مازدیگر له
لمانځه وروسته مې وره نان وایی ته وړل،
د ناوایی تر څنگ د ویده یو گیم کلب دی
چې هلکان هره ورځ په کې ویده یو گیم
کوي. یو ناڅاپي مې خالد له نورو دوو تنو
سره په ویده یو گیم کې ولید، ډیر خپه
شوم، له ځانه سره مې وویل خالد او دا
ځای؟؟؟

له دې امله چې خالد ډیر را باندې گران و نو
ځان مې کنټرول نه کړ او په قهر سره مې پرې
غږ وکړ: دا ستا ځای نه دی! زه خجالت باسم

چې ستا دوست یم او نور په لسگونو
نصیحتونه خود خالد غوږونه لکه چې
کانه شوي وي، زما خبرو ته یې هیڅ پام
ونه کړ او له دې امله چې هغه د خپلو
وید یو گیم بازه ملگرو ترمنځ وشرمید،
زه یې په خرابو او ناوړو خبرو خپه کړم او
د خپلو دوستانو په لمسون یې په مخ په
خپیره ووهم.

کله چې خبره دې ځای ته را ورسیده،
نوید سوړ اسویلی وکینن او وې ویل: د
نیگۍ سزا بدې ده.

له یوې لنډې چوپتیا وروسته نوید د خپلو
خبرو په دوام وویل: ما خالد پیژاند، ستاسو

په شان د هغه له اخلاقو، روزنې او
 لياقت څخه خبر وم نو کله مې چې
 ډوډۍ کور ته ورسوله له مور څخه مې
 اجازه واخيستله او د خالد دوي کور ته
 ورغلم. نږدې يو ساعت ورته ماتل شوم
 چې له هغه سره له نږدې خبر وکړم،
 خپلو کړو وړو ته يې متوجه کړم او بيرته
 سره دوستان شو. خو کله چې خالد کور
 ته راغی او زه يې وليدلم باور وکړی...
 د نوید له سترگو څخه اوښکې روانې
 شوې او ستونۍ يې ډک شو. ټولو دوستانو
 سرونه کښته اچولي وو او خپه وو.
 نوید خپلې اوښکې پاکې کړې او غاړه يې

تازه کره او بیا یی په خبر و پیل وکړه:
 زه هغه شپه د خپلې خولې په ترڅه مزه
 پوه شوم. وپوهیدم چې د یو دوست له
 لاسه ورکول خومره سخته خبره ده.
 سبا مې له خپلې مور سره مشوره وکړه
 او بیا د خالد دوي کور ته ورغلم چې د
 هغه له مور او پلار سره چې زه هم د خالد
 په شان پرې گران یم خبرې وکړم او
 هغوي د خالد په دې کار خبر کړم، کله
 چې د هغوي کور ته ورننوتم، د ورځې
 په وخت کې په کور کې د خالد له
 موجودیت څخه حیران شوم.
 زما په فکر خالد له شرمه مکتب ته نه و

تल्ली او په کور کې ناست و.

نوید لاخلې خبرې نه وې خلاصې کړې
چې خالد په چټکۍ سره ټولګي ته را
ننوت او له سلام او پوښتنې پرته د صنف
په یوه وروستی چوکۍ کیناست.

ورځې تیریدې او موږ داسې پوه شول چې
خالد یې په کور کې هم ملامت کړی دی او
خالد د نوید په وړاندې لاپسې عقده مند
شوی دي. او له زړه نه ورڅخه خپه دی او
هیڅ کله یې نه غوښتل چې بیا له نوید
سره دوستي وکړي.

د څلورم ب ټولګي نور هغه پخوانی ټولګي
نه و، هر یو په یو کونج کې کیناستو او

خپل لوستونه مو لوستل.

خالد او نوید چندان له لوست سره مینه
نه درلودله. کورنۍ وظیفې یې هم نه
کولې. موږ ټول د هغوي په دې حالت
خواشینې وو، خو مسعود له نورو څخه
زیات خپه و.

ځکه هم خالد او هم نوید د هغه بڼه
دوستان وو. زموږ ټولګي ملګرو د
مسعود په مرسته څو ځلې هڅه کړې وه
چې نوید او خالد سره پخلا کړو خو
امکان یې پیدا نه کړ، ځکه خالد نا امله
ملګرو له کاره ایستلي و. هغوي نوید د
خالد د بنمن باله او خالد یې هڅولو چې
له نوید سره پخلا نه شي. ددې

خبرې علت هم څرگند و او هغه دا چې د
هغوي ویده یو گیم خوښ و خوله لوست او
ښوونځي سره یې د ښمني وه. خو خالد
په دې ورځو کې ویده یو گیم ته هم نه تللو.
کرار کرار د ټولگي زده کوونکي هم په
دوو ډلو وویشل شول څوک د نوید
پلویان وو او څوک هم دخالد. دوي ټول
هغه دوستان وو چې خپل ټول ځواک او
انرژي یې په صمیمیت، دوستۍ او د
ټولگي په ترتیب او تنظیم لگوله خو
اوس زموږ ټولگي خپل شهرت له لاسه
ورکړیدی.

مسعود تل پریشانه و او زیات تلاش یې

کاوہ چي دغه حالت پاي ته ورسوي خو نه
بريالي کيده. د پښتو او دري ښوونکي
هم په دې موضوع باندې څه نا څه خبر
شوي وو، ځکه د ټولگي حالت په ښکاره
دا موضوع بيانوله. هغوي څو ځلې له
زده کوونکو څخه پوښتي وو چې په
موضوع پوه شي، خو موږ له شرمه خپلو
ښوونکو ته څه نه ويل. موږ ټول پوهيدلو
چې جنگ او دعوا بڼه کار نه دی او زموږ
خواره ښوونکي خپه کيدل.

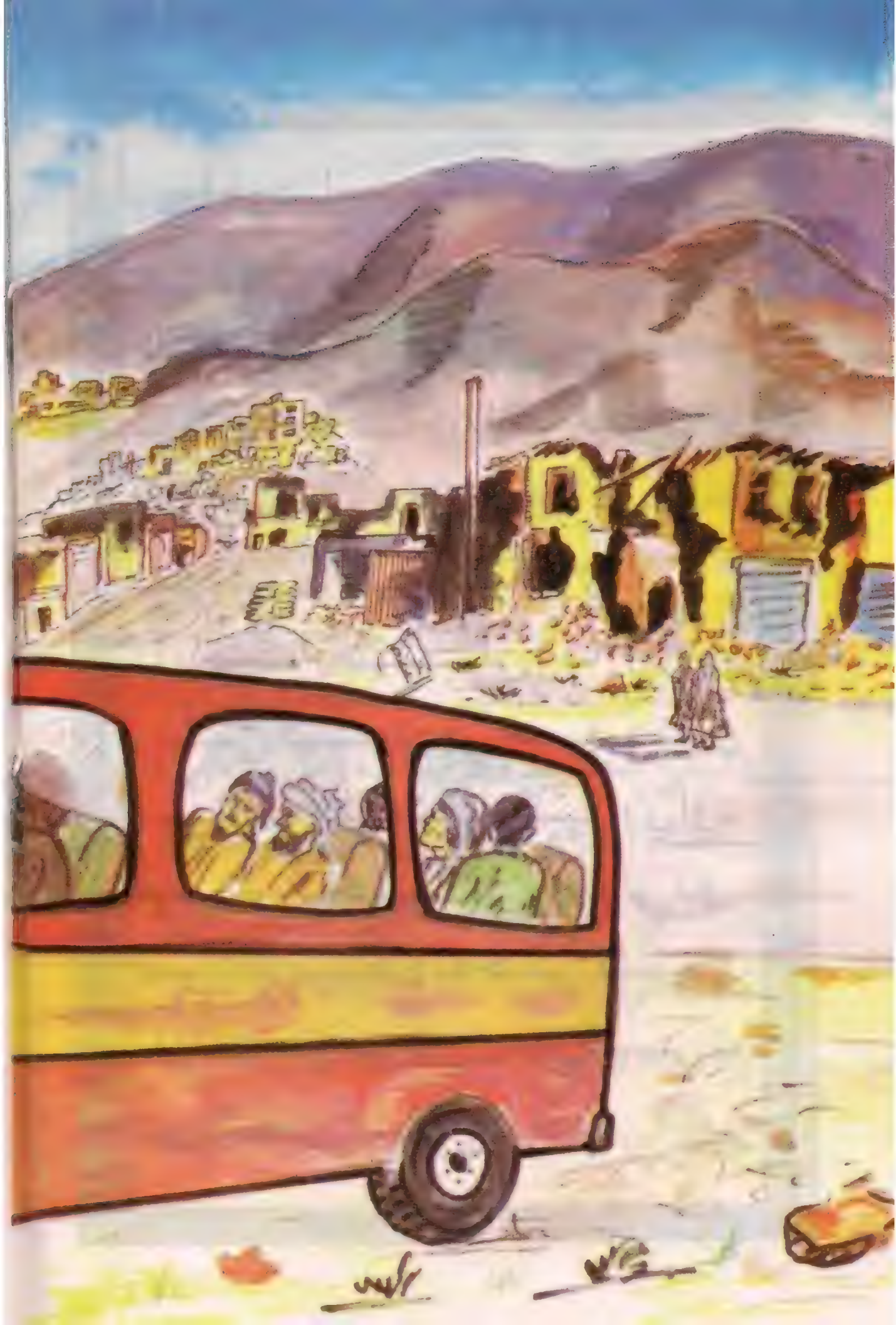
شپې ورځې تيريدې، داسې وخت را ورسيد
چې مسعود هم غير حاضري پيل کړه، تر
دې چې غير حاضري يې لسو ورځو ته

ورسيدله. هلکان پریشانہ وو حکہ
 آزمویني رارسيدلي وي. مور ٿولو
 لوستونه ويل او کوبنس مو کولو خود
 مسعود درك نه و، تر هغه چي مسعود
 يو ورځ راغي کله چي هغه له لس
 ورځني غير حاضري وروسته ٿولگي ته
 ننوت، د دري بنوونکي د حاضري په
 اخستلو بوخت و، د مسعود حالت
 داسي ښکاریده چي تا به ويل کوم مهم
 پيغام يې راوړی دی. مور ټولو د
 پوښتنې حالت غوره کړی و. خود
 بنوونکي صاحب موجوديت د پوښتنې
 اجازه نه را کوله. مسعود د دري له
 بنوونکي سره د روغ بڼه وخت کي د

بنوونکي صاحب په غوږ کې څه وويل
چې موږ وانه اوريدل.

کله چې مسعود په څوکۍ کیناست،
بنوونکي صاحب وويل: نن لوست نه
وايو، مسعود جان موږ او تاسې ته د
خپلې غير حاضري کيسه کوي.

دا د جنگ او سولې د بنارونو يوه
رښتيني کيسه ده چې مسعود تيري
لس ورځې هلته تيري کړې وي او د
هغو بنارونو حالات يې ليدلي دي.
اوس زه د مسعود په څوکۍ کښينم او
له تاسو سره يو ځای د هغو کيسې ته
غوږ نيسم.

مسعود د صنف مخې ته ودرید او د
خپلې کیسې له پیل مخکې یې یو شمیر
عکسونه له خپل بکس څخه را وایستل
او د ښوونکي صاحب پر میز یې
کینودل. موږ ټول د کیسې اوریدو ته
منتظر وو.

مسعود غاړه تازه کړه او خپله کیسه یې
په یو غمجن حالت او غږ سره داسې پیل
کړه.

ماما کړه چې د جنگ په ښار کې دی ولاړو.
کله چې ښار ته ورسیدو... مسعود نه شو
کولای خپلو خبرو ته دوام ورکړي، ځکه
ستونی یې ډک ډک کیده او اوښکی یې په
سترگو کې راټولې شوې وې. موږ هم به یې

صبری سره دهغه د کیسې د اوریدو په
انتظار وو چې د جنگ په ښار کې څه
پېښ شوي دي. بالاخره مسعود په ژړ
غوني غږ سره خپلې کیسې ته دوام
ورکړ.

مخکې له دې چې له خپل ښار څخه روان
شو موټر نه پیدا کیده. موټر وانان بیریدل
او ویل یې: موټر ښار ته نه شو تللای ځکه
هله جنگ دی. له زیات انتظار او د مور
له زاریو وروسته یو موټر چلونکي ومنله
چې موټر د جنگ ښار ته ورسوي. د
موټر وان له څیرې څخه ښکاریده چې
مهربانه سړی دی. ځکه په هغو شرایطو
کې هیڅوک نه ح——اضریدل چې

خان له خطر سره مخامخ کړي. موږ اړ وو
چې ولاړ شو. ځکه ماما مې احوال را
استولي وو چې ورتگ يې حتمي کاوه.
لنډه دا چې موټر روان شو او په دوږو او
خاورو کې مخکې ته سرک نه ښکاریده
چې چیرته دی. خو تنه نور هم چې له موږ
سره په موټر کې ملگري شول پخپلو کې
يې سره ویل: ښه وشو چې د دغې مور او
زوي له برکته مو موټر پیدا کړ. خدای دې
وکړي چې په خیر ورسپیږو او موټر په
مرميو او یا توغندي ونه لگيږي. زه او
مور مې هم ډاریدلو ځکه د ماین خطر هم
و.

له یو ساعت وروسته مو په لاره کې د یو

بنوونځي وداني وليدله چې سوي او
ورانې شوي وه. څو کي او د بنوونکي ميز
او نور له ياده تللي خوبونه وو چې گڼې
هيڅ نه وو.

ټولگي او د مکتب د ادارې د يوالونه
سوري سوري وو. د کلي يوه سپين ږيري
کيسه کوله چې څه موده مخکې په
همدې بنوونځي کې يو بنوونکی او درې
تنه زده کوونکي د توغندي د لگيدو له
امله شهيدان شول. هغه دي هغه بيرغونه
وينې! هغه يې قبرونه دي. کله چې له
بنوونځي څخه تير شولاره ډيره خرابه وه
او موټر ورو ورو روان و. ما د سړک بني او
کين خواته کتل بدبختيانې مې ليدلې،

غمونه مې ليدل او د جگړې محصول مې
ليد. له نيم ساعت وروسته يو روغتون ته
ورسيدو مور مې ترې شوې وه له موټروان
خڅه يې وغوښتل چې ودرېږي. کاشکې
هيڅکله نه وای دريدلي، روغتون ته
ورننوتلو. نه پوهيږم څنگه مو د هغو ټولو
شيانو د ليدلو زغم کاوه. د خلکو بيروبار
د کورنيو نارې سوري، د ناروغانو زگر
وي. درې تنه ډاکتران او يونرس د
ژغورونکو ملايکو په شان هر خوا
زغليدل او تپيان يې د عملياتو خونو ته
وړل. تپيان اکثره ماشومان وو. يو مور
ډاکتر ته زارۍ کولې چې ډاکتر صاحب،

ماشوم مې د مرگ په حال کې دی. ډاکټر
ورسره په نرمۍ خبرې کولې. ددې
صحنې په لیدلو سره مې مور اوبه هم ونه
څښلې.

یو ډاکټر مې مور ته ویل نن سهار په هغه
نږدې کلي کې درې څلور توغندي
ولگیدل چې په ترڅ کې یې په لسگونو
تنه مړه او گن شمیر تپیان شول. سترگې
مې توري توري کیدې د مور لاس مې
ونیو او په زیاتې خواشینۍ سره موټر ته
وروختلو.

د موټر سورلۍ موږ ته انتظار وې. هغوي ټول
خواشیني او خپه بنکاریدل. یوه مرگونې
چوپتیا په موټر کې خپره وه. موټر روان و او

مور بهم په چرتونو کې ډوب وو.
د ماما تر کوره مویوه خبره هم سره ونه
کړه. د ماما د کور خواته موله موټروان
څخه وغوښتل چې مور پلي کړي. کله
چې د ماما کړه ورسیدو فکر مې وکړ
چې له مړو سره مخامخ یو.

ماما د ماما میرمنې او بچیانو یې
یوازې پوسټکي پرمخ لرل. لوږه غم او
وحشت او په هره شیبه کې د توغندیو
غږونو خلک له گڼ شمیر مصیبتونو سره
مخامخ کړي وو.

ماما مې راته ویل په ښار کې نه درس
شته نه تعلیم. خلک ټول وږي دي جنگ د

خلکو هر څه ورڅخه اخستي دي. کور نه
لرو، ډوډۍ نه لرو، لوست او بنوونه نه
لرو يوازې او يوازې شهيدان لرو، هره
ورځ يوه مور بوره کيږي او يوزوي بې
پلاره کيږي او بې موره کيږي او زړې
بنځې په دعا دي چې وطن ته سوله
راولي.

بنوونکي او د ټولگي ملگرو په څير سره
د مسعود خبرې اوريدلې. د ټولگي فضا
خاموشه وه ځينو ورو ورو ژړل.

مسعود عکسونه د ميز له سره
راواخستل او د ټولگي ملگرو ته يې
ښودل چې د جنگ د ښارد خلکو د تراخه
ژوندانه ښکارندوي وو.

د مسعود خبرو له نورو څخه زيات پر
خالد اغيزه وکړه او هغه يې حيران کړی
و. نويد ژریده. بنوونکي صاحب هم په
فکرونو کې ډوب و.

مسعود عکسونه بېرته ټول کړل او
خبرو ته يې داسې دوام ورکړ. دوه
ورځې مو په زيات مشکل سره د جنگ
په ښار کې تیرې کړې او دعا مو کوله
چې ژر او په خیر سره له دې ښار څخه
ووځو.

د ماما مشکل مو د مور په موجودیت
کې حل شو. د خلکو د غمونو او
کړاوونو د اوريدو توان مونه درلود.

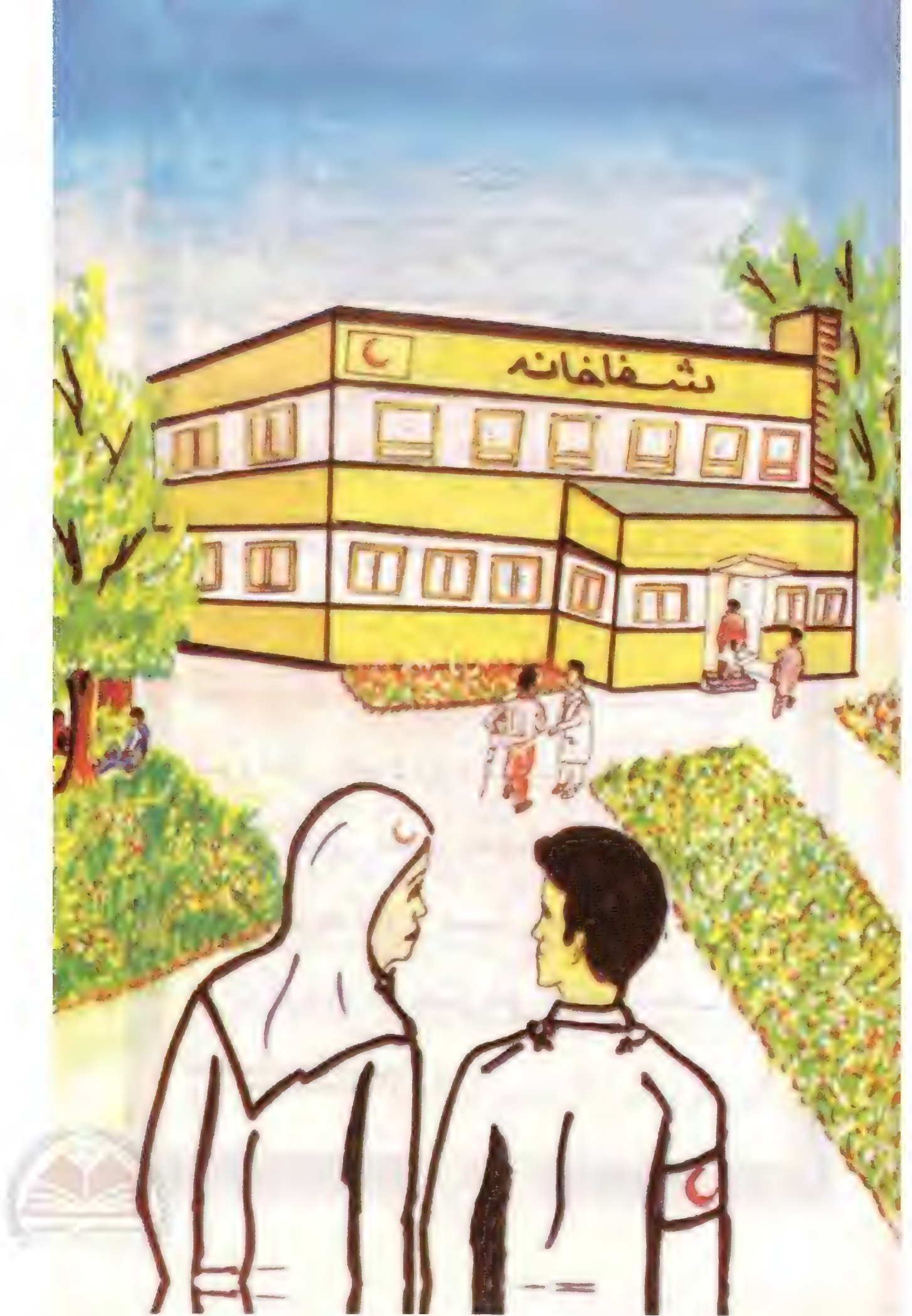
دریمه ورځ شوه مور مې سهار وختي د
لماڼځه له ادا کولو وروسته ورو ورو له
ماما سره خبرې کولې. زه هم یوڅه له
خوبه اویښم وم، مور مې جگه شوه او
ویې ویل وروره اجازه راکړه چې د
مسعود د ترور کړه ولاړه شم ستا له خور
سره هم یوڅه کار لرم او ډیره موده شوي
چې هغه مې نه ده لیدلې او دا چې هلته
جنگ نه شته غواړم درې څلور ورځې
هلته پاتې شم.

کله مې چې د سولې او د ترور کور ته د تگ
خبره واوړیدله او چته له ځایه را پاخلیدم او مور
ته مې وویل له ماما څخه مې اجازه واخله چې
ژر ولاړ شوم د سولې بنارته. مور مې په سر

لاس را تير کر ويې ويل تلوار مه کوه څه
ولاړشه کالي دې راټول کره.

د سولې د ښار د ليدلو له پاره مې زياته
مينه پيدا کړې وه ځکه د دې ښار په باب
مې د مور له خولې زياتې کيسې اوريدلې
وي. له ماما سره مو په مخه ښه وکړه او په
يو زاره مو تر کي د سولې د ښار په لور
روان شولو. کله چې دې ښار ته ور نيرېدې
شو نه خاورې نه دورې او نه د توغنديو
ډزي، زموږ زور مو تر د الوتکې په شان
روان و ځکه سر کونه ټول قيروو. ميندې
له خپلو بچيانو سره تلې راتلې د
پلورونکو غبرونه هرې خوا جگ وو. مو تران

هرې خواته په حرکت کې و. پولیس او
 ترافیکي اشارې مې ولیدې. په لاره کې
 مې یو ښوونځي ولید چې نوی رنگ
 شوی و زیات زده کوونکي د ښوونځي
 و د نجونو تور کمیسونه او سپین پروني
 ډیر ښکلي ښکاریدل او داسې
 معلومیدله چې ددې ښار خلک له
 ښوونې او روزنې سره زیاته مینه لري.
 ښوونکي هم د زده کوونکو په منځ کې
 ښکاریدل. موټر په ښار کې روان و او
 خلک هم په کار و بار اخته وو. ما ځان
 وړک کړی و غوښتل مې له خوشحالی
 نه چیغې ووهم.

يو حل مي سترگي په يور و غتون
ولگيدلې چې ډيره ښکلې وداني يې
درلوده په انگر کې يې ښکلي گلان
ښکاريدل. د ترور کور راڅخه هير شوی
و. غوښتل مي نور هم په دي ښار کې
وگرځم چې موټر ودرید او مور مې راته
وويل زويه راوړسيدو.

کله چې د ترور کره ورسيدو هغوي ټول
ډير خوشحاله او تازه ښکاريدل. ډير
خوشحاله شوم د ترور زامنو ته مې وويل
چې بهر ولاړ شو او په پارک کې لوبې
وکړو. په پارک کې د سپورت له پاره هر
ډول وسايل وولنده دا چې په دغه ښار
کې هره خوا خوښي او خوشحالي

وه. زموږ ټولو څيري يو ځل بيا خلاصې
او خوشحالي شوي وي.

مسعود د ميز له سره بيا خوداني
عکسونه راواخيستل او موږ ته يې
راوښودل دا عکسونه د سولي د
بناروو، دومره ښکلي بنار موږ په خوب
کې هم نه وليدلي او پوه شو چې د جنگ
او د سولي د بنارونو ترمنځ څومره
توپير دي.

مسعود عکسونه ټول کړل او د خالد او نويد
خواته يې وکتل او پخپل ځای کيناست.
بيا د دري د ښوونکي صاحب خپلې
خبرې داسې پيل کړې.

خوږو بچيانو! د مسعود جان كيسه مو
 واوريدله اوس زه له تاسې څخه پوښتم
 چې كوم ښار ښه دی د جنگ او کهه د
 سولې؟ ټولو په يوه غږ د سولې! د سولې!
 په دې وخت کې د دري ښوونکي
 صاحب لکه چې د ټولگي له ټولو حال
 احوال څخه خبر وي په مهرباني سره د
 خالد خواته ورتاوشو او له هغه څخه يې
 وپوښتل: خالد جان ستا نظر څه دی؟
 خالد چې د کيسې له پيل څخه ژر غونډی
 غونډې وچيغه کړه د ښوونکي صاحب
 خواته يې ورمنده کړه او د هغه په غيږ
 کې يې ځان واچاوه.

ښوونکي صاحب په مهرباني ورته وويل:
خالد جانۀ بچيۀ!

له نويد څخه بخښنه وغواړه زه له هر څه
نه خبريم له مسعود جان څخه هم مننه
وکره.

نوید او مسعود دواړه ښوونکي صاحب
خواته ورغلل او خالد يې په غيږ کې
ونيو. نور هم ورغلل او خالد يې په غيږ
کې ونيو.

د دري ښوونکي صاحب ډير خوشحاله و
او ډير ژر د څلورم ب ټولگي بيا د سولې
او دوستۍ ټولگي شو.

په دې وخت کې ښوونکي صاحب د تختې
خواته روان شو او ويې وويل د سولې اتل

مسعود دی چي د دوو مرورو ملگرو
ترمنځ يې د پخلاينې زمينه برابره کړله له
هغه وروسته مسعود د سولې د کوچني
اتل په نامه يادیده.

اوس نو زموږ ټولگي سربيره پر دې چي
ښه نوم او نښان پيدا کړ د سولې کوچني
اتل هم لري.

Preface

Dear readers,

It is an obvious fact that peace is the most urgent requirement of our society and all Afghan people, old, young and children are impatiently waiting for it. But the point at the issue is that we should not wait for the others to bring peace for us. We ourselves should try hard to ensure peace in our society. We should start peace initiatives from the grassroots levels i.e. schools, families, villages and work collectives and expand it to the nation level.

Sanayee Development Organization (SDO) has published an illustrated children story in Dari language entitled "Small Champion of Peace" written by Ahmad Farid Arfi. This book gives a strong motivation for peace initiative at the grassroots level.

It is worth mentioning that the story of this book not only gives a moral lesson from disastrous consequences of war but gives a strong motivation for peace as well. This book will be usefull for the children, teenagers and other group of the society.

By publishing of this book I hope that we may take a step forward toward dissemination of culture of peace in our society.

With Regards,
Raz Muhammad Dalili

Da Sule Kochnay Atal

(Small Champion Peace)

Published by : Sanayee Development Organization (SDO)
Editor - in - Chief : Raz Muhammad Dalili
Author : Ahmad Farid Arifi
Translated by : Ghulam Hazrat "Rahimi"
Edited by : Ass. Prof. Sarwar Mamound
Artist : Sultan Hamid Fanoos
Composed By : Saifullah Zamani

1st Edition : 1000 copies, Financed by (SDO), May 2007
2nd: Enditon : 1000 copies, Financed by (SDO), Nov 2007
2nd: Enditon : 1000 copies, Financed by (SDO), Feb 2008

Publishing date : Apr 2010
Number of copies : 2000 copies
Financed by : Sanayee Development Organization (SDO)

Kabul address : Sanayee Development Organization (SDO)
Qala-e-fatiullah 9th street, Near Shahoon Electricity Junction
Kabul telephone : 0093-(20) 2201693
Post Box : 181 Kabul Afghanistan
Email : sdfkabul@ceretechs.com
Websites : wwwsanayee.org
Www.nawidefarda.com

Peshawar Address : Kabul English Language Center,
Behind Orakzai Plaza and total CNG, university Road Shaheen
Town, Peshawar Pakistan
Telephone : 0092-91-5842155 - 91582165
Fax : +92+-1-5845139

All Rights Reserved